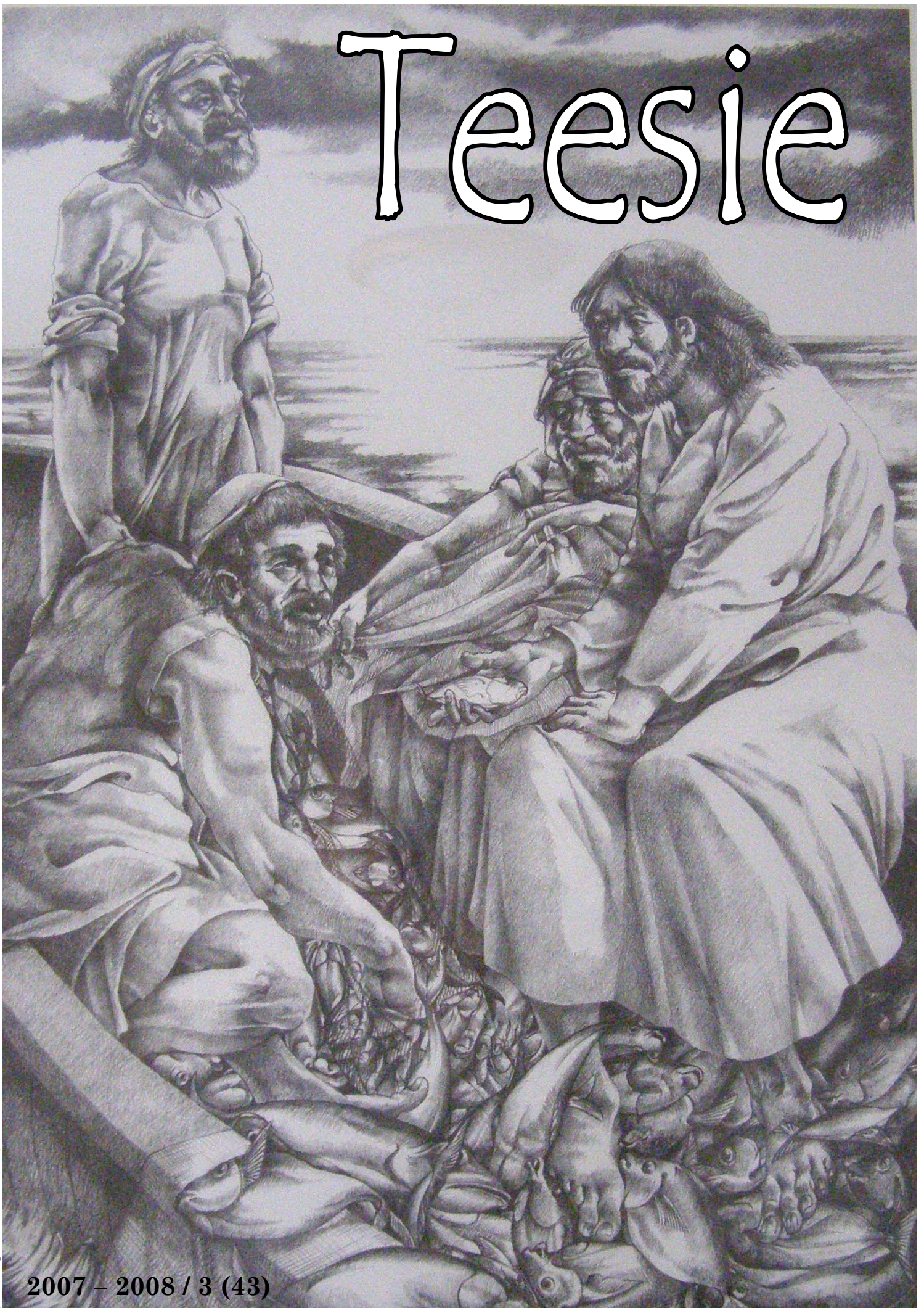

Teesie

Patyrę Dievo Gailestingumą

Roma piligrimus iš viso pasaulio sukvieta švęsti Dievo gailestingumo slėpinio balandžio 2-6 dienomis dalyvaujant jo garbei skirtame kongrese. Į šį kvietimą atsiliepė ir Lietuvos tikintieji, tarp kurių buvome ir mes. Idant būsimieji kongreso dalyviai artimiau susipažintų su Gailestingumo žinia, Lietuvoje tikintiesiems buvo organizuojami susitikimai, kuriuose dalintasi tikėjimo patirtimi, susipažinta.

Balandžio 1 d.

Prasideda kelionė į Romą. Visi Gailestingumo kongreso dalyviai renkasi Vilniaus oro uoste ir nekantriai laukia skrydžio į Amžinąjį miestą. Į Romą atskrendame pavakary, tad, išsikūrę svečių namuose *Villa Lituania*, dar turime laiko aplankyti šv. Jono baziliką Laterane.

Balandžio 2 d.

Šiandien dalyvavome popiežiaus Benedikto XVI šv. Petro aikštėje aukotose šv. Mišiose, prisimenant prieš trejus metus amžinybėn iškeliavusį popiežių Joną Paulių II bei pradėdami Dievo Gailestingumo kongresą. Po jų, prieš kibdami į kongreso darbus, užsukome pasimelsti į šv. Petro bazilikoje esančią lietuvių Gailestingumo Motinos koplyčią, nulenkėme galvas prie Jono Pauliaus II amžinojo poilsio vietos. Tuomet skubėjome į pirmąją konferenciją, kurią skaitė pagrindinis šio kongreso organizatorius Vienos arkivyskupas kardinolas Christophas Schoenbornas.

Balandžio 3 d.

Antroji kongreso diena skirta gilintis į Gailestingumo slėpinį, apmąstant jį kaip Bažnyčios lobį. Šiandien Laterano šv. Jono bazilikoje konferenciją skaitė ir mūsų delegacijos vadovas kardinolas Audrys Juozas Bačkis. Arkivyskupas savo pranešime pristatė Dievo Gailestingumo istoriją, akcentavo šios svarbiausios Dievo savybės ryšį su Eucharistija, Susitaikinimo sakramentu bei Marija, Gailestingumo Motina. Popiet visi kongreso dalyviai Gailestingumo vainikėlio rinkosi melstis į skirtingas bažnyčias; lietuviai patraukė link kardinolui A. J. Bačkui Romoje priskirtos Jėzaus gimimo bažnyčios. Ten išklausėme dar tris konferencijas apie džiaugsmo priėmimą ir atleidimo dovanojimą (kardinolas A. J. Bačkis), malonę ir gailestingumą Bažnyčios gyvenime (liuteronų vyskupas M. Sabutis) bei Dievo gailestingumą silpniesiems (kun. V. Rudzinskas). Vakare Navonos aikštėje stebėjome *Cenacolo* bendruomenės, savo charizma panašios į mūsų *Pilnų namų bendruomenę*, spektaklį „Nebijokite“.

Balandžio 4 d.

Šiandien mėginome išgyventi Dievo Gailestingumą, skirtingai Bažnyčios bendrystei. Svarbiausias dienos akcentas – misijos Romos gatvėse, skirtos kvieisti žmones į Eucharistinę Adoraciją ir jos metu priimant Viešpaties teikiamą Gailestingumą. Nusiplūkę vakare vėl skubėjome Navonos aikštėn, į *Shalom* bendruomenės spektaklį apie Gailestingąjį Tėvą.

Balandžio 5 d.

Paskutinės kongreso dienos tema – „Gailestingumas Bažnyčios misijai“. Nekantriai klausėmės konferencijų, nes žinojome vyksią ir nuostabią ekskursiją į katakombas. Aplankę kankinių kapus, su visa grupe kalbėdami Gailestingumo vainikėlį bei giedodami, ėjome į *Quo vadis* bažnyčią, kur galėjome prisiliesti prie apaštalo Petro išpaustų pėdų. Kaip ir kiekviena, taip ir ši vakarą praleidome Navonos aikštėje, misionieriniame festivalyje, kuriame prisistatė kiekviena kongrese dalyvaujanti šalis. Paskutinį vakarą dūmėme susipažinti su naktine Roma. Šioje piligriminėje kelionėje labiau išgyvenome Dievo Gailestingumo slėpinį. Pamatėme daug gražių vietų, artimiau susipažinome su Gailestingumo kongreso dalyviais iš Lietuvos. Tikimės, kad ši nauja patirtis teiks daugiau drašos skelbti Dievo Gailestingumo žinią žmonėms.

Petras Gucevičius
Tomas Paliukėnas

Apie jauniausiuosius

Į seminariją įstojote patraukti Jėzaus. Per kokius įvykius, žmones jis jums prakalbo?

Danielius: Mano draugystė su Bažnyčia prasidėjo kai dar buvau vaikas. Vienąkart būnant bažnyčioje, pro šalį ėjo kunigas Petras iš Lenkijos ir tarė: „Ka šitie jaunuoliai čia daro? Tegul eina dirbti“. Jo žodžiai įstrigo, ir aš daugiau nei dešimt metų patarnavau Šventosios Dvasios bažnyčioje. Taip pamažu ir gimė troškimas tarnauti Dievui ir žmonėms. Klasės draugai nuspėjo, kad stosių į seminariją, bet aš pats, nors išties labai norėjau ten studijuoti, to niekam neskelbiau, su niekuo nesitariau. Gal todėl aplinkiniai nebuvo šokiruoti, sužinoję kur praleisiu kitą gyvenimo etapą, nes jau seniai slapta to vylėsi.

Marius: Pašaukimą į kunigystę pradėjau jausti dar būdamas ketvirtoje klasėje. Paskui kilo mintys pirmiau įgyti kokią nors specialybę ir tik paskiau stoti į seminariją. Tokie „noriu-nenoriu“ tęsėsi iki pat dvyliktos klasės, kuomet nutariau pamėginti atsiliiepti į šį kvietimą. Paprašęs kun. Aleksandro Barelli patarimo, iš jo gavau knygą „Kaip sekti Jėzų“, paskui diskutavom apie tai, ką perskaičiau. Jis atpažino manyje ir saleziečio gyslelę, bet aš pats nejučiau tokio pašaukimo.

Valentinas: Augau krikščioniškoje šeimoje, o po Pirmosios Komunijos iškart nuėjau patarnauti. Katechezijų metu surinkus tam tikrą skaičių klebono parašų, už tave būdavo aukojamos Mišios. Aš surinkau, o klebonas tądien ir pakvietė mane patarnauti. Taip viskas ir prasidėjo. Baigdamas dvyliką klasę, nebuvau apsisprendęs, kur toliau studijuoti ir, nors kunigai labai ragino rinktis kunigystę, įstojau į dailės pedagogiką Pedagoginiame universitete vien tam, kad turėčiau daugiau laiko apsispręsti.

Gyvendamas Vilniuje, susipažinau su t. J. Minderiu, jonitais, su kuriais dalyvavau vasaros stovyklose, susitikime su popiežiumi. Būdamas ketvirtame kurse pagaliau apsisprendžiau stoti į seminariją, bet nežinojau kaip klebono paprašyti charakteristikos. O jis pirmas pradėjo kalbą: „Girdėjau, kad pas jonitus stoji...“ Teko atskleisti kortas...

Koki įsivaizdavote gyvenimą propedeutiniame kurse?

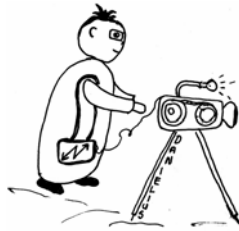
Danielius: Tiek aš, tiek Marius norėjome gyventi atskirai. O paskui burtai lėmė kartu apsigyventi. Iš pradžių buvo labai nedrašu. Paskui pamažu apsipratome, apsigludiname. Pamenu, šv. Mikalojaus išvakarėse prisiminiau, kad ir vadovybei reikėtų padėti kokių nors dovanėlių. Taigi mūsų konsiliumas nusprendė slapta aplankyti „Maximą“. Pažiūrėjom į vadovo langą – jo nėra. Tyliai išėjome pro galines duris, apsipirkom, paskui grįžtam ir matom: vadovas sėdi prie

lango ir tiesiai žiūri – toks jausmas, kad mūsų laukia. Skambinam Mariui – gal per galines duris įleis? Jis nekelia ragelio, tad sėlinam pro arką, taip pasieniais, pasieniais, ir vadovas nepamatė.

Valentinas: Iš pradžių ištis mums sunkiai ėjosi. Per pietus visada tylim. Ir mašina važiuodami laikomės silenciumo, tik per silenciumą sunkiai jo sekasi laikytis. Vis iškrečiam kokią išdaigą, dažniausiai Mariui. Esame tik trise, tad labai gerai vienas kitą pažįstame, jokių paslapčių nelieka. Aš pats šiais metais visų pirma išmokau bendravimo su žmonėmis, ypač neigaliais, o ir Marius labai paaugo: kas nesisekė, dabar labai gerai sekasi.

Papasakokite apie savo gebėjimus.

Danielius: Mokykloje labai mėgdavau filmuoti. Pora reportažų parodžiau net per LTV. Kartu tai buvo šioks toks uždarbis. Įstojęs į seminariją maniau, kad man fil-

muoti jau nebereikės, to ir nenorėjau. Tačiau paprašė, ir vėl viskas prasidėjo. Antras mano pomėgis yra važinėjimas dviračiu. Tačiau vadovas liepia turėti šalną, todėl propedeutiniame dviračio ir neturiu.

Marius: Mano hobis keitėsi, bet pastaruoju metu ypač mėgstu klausytis muzikos. Šalia muzikos (o gal muzika yra tik šalia?) yra „Titanikas“. Juo pradėjau domėtis būdamas vos vienuolikos. Pamačiau filmą ir susižavėjau. Internetė radau adresą, kur buvo galima viską sužinoti apie įžymųjį laivą, tad dabar galiu smulkiai pristatyti, kiek jis turėjo kaminų, kiek langų, kokio buvo aukščio ir ilgio. Neseniai suorganizavau maldos popietę už žuvusiųosius 96-ųjų metinių progą. Dar rašiau eiles, bet dabar nebėra įkvėpimo. Jau paskutinis mano gebėjimas – ėjimas gulti pirmą-antrą valandą nakties. Propedeutiniame tikrai per anksti einame miegoti. Tiesa, dar labai mėgstu šašlykus ir lazaniją, o didžiausiu priešu laikau žuvis, todėl man sunkiausia diena – penktadienis.

Valentinas: Kol nepradėjau studijuoti universitete, nieko apie piešimą net negirdėjau. Vadinas, piešti galima išmoksi. Mėgstu piešti pieštuku, šaržuoti. Stovykloje su vaikais klijuodavome ikonas, bet arčiausiai širdies – grafika.

Ar randate laiko ką nors paskaityti?

Danielius: Šventąjį Raštą visi jau perskaitėme, o aš jau mokykliniais laikais mėgau skaityti dvasinę literatūrą.

Valentinas: Neskaitau knygų, bet mėgstu žiūrėti siaubo filmus. Vakarais privačiai atlieka ignaciškas pratybas pagal knygą „Eik į savo kambarėlį“ – kitai dienai turiu medžiagos mąstymui. Pastarąjį atlikinėdamas atsisėdu, užsimerkiu, ir girdžiu, kad kažkas jau tarsi ir knarkia.

Iš vadovybės kurso gyvenimo

Vadovybė, keletą metų klausiusi susižavėjusių klierikų išpūdžių iš kursų išvykų, šiemet nutarė pati pamėginti, ar tikrai taip smagu kartu keliauti. Taigi, apsimečiusi kursu ir susirinkusi į kurso kambarį, esantį rektorate, nutarė susiorganizuoti kurso dienas. Lankytina vieta buvo pasirinkta Estijos sostinė Talinas, o kurso seniūnu apsimečius rektorius ėmė skubiai ieškoti bilietų ir, padedant propedeutinio kurso ugdytojui, organizuoti kitų kelionės smulkmenų.

Taigi ankstų gegužės 5-osios rytą, mažai temiegoję, visi septyni vadovybės nariai nukako į Vilniaus tarptautinį oro uostą ir iš Lietuvos brolių latvių lėktuvu pakilo skrydžiui į Estiją.

Nusileidę Taline supratome, kad atvykome į šiaurę. Žvarbokas vėjas kaip reikiant košė kaulus. Atlikę pagrindines procedūras, t.y. išsikeitę pinigus ir apsirūpinę miesto transporto bilietais (žemės pabučiavimas išlipus iš lėktuvo dėl atšiauraus oro buvo praleistas...), autobusu leidomės centro link. Vargais negalais susiradę vietą neskaniai papusryčiauti (pasirodo, Taline kavinės gana vėlai atidaromos), nuvykome į nakvynės vietą pas seselės brigitetes, kurių buvome maloniai priimti.

Talino senamiestis visiems paliko tikrai gilų įspūdį. Į jaukų, gražiai suremontuotą ir išpuoselėtą senąjį miestą su siauromis ir platesnėmis gatvelėmis patekome pro vartus viduramžiais jį juosusios ir dar šiandien išlikusios sienos su daugybe tebestovinčių bokštų. Sužavėjo mieste esanti tvarka, architektūros įvairumas ir tam tikras šiaurietiškas jos charakteris.

Beveik iškart užtikome katalikų katedrą, kurioje su mumis maloniai pabendravo vienas ten dirbančių kunigų, laužyta rusų kalba bandęs papasakoti apie katalikybę šioje šalyje. Jam paantrino ir vėliau aplankytas mažoje kopytėlėje dirbantis lenkas dominikonas. Patyrėme, kad visoje Estijoje yra tik apie 6000 katalikų (o šiaip tik 30 proc. Estijos gyventojų save priskiria kokia nors religijai - kiti save laiko ateistais), kuriuos aštuoniose parapijose aptarnauja 1 vyskupas ir 11 kunigų (remdamasis pastarąja gaire propedeutinio kurso ugdytojas vėliau, važiuodamas autobusu, atliko mąstymą ir priėjo prie išvados, kad mūsų atvykimas į Estiją besąs istorinis įvykis, nes juo katalikų dvasininkų populiacija šioje šalyje bematant išaugo daugiau nei 50 proc.), iš kurių tik vienas ar du vietiniai rusakalbiai ir nė vieno esto.

Užsieniečiams nėra lengva išmokti estų kalbą (ir ne tik dėl gramatikos, bet ir dėl tarties, nes, kaip pastebėjo jau minėtasis ugdytojas, retai kuriame žodyje nėra dviejų tokių pačių viena po kitos einančių balsių), todėl Estijoje labai laukiama, kad atsirastų vienas kitas dvasinis pašaukimas iš pačių estų.

Per dvi dienas Taline aplankėme keletą įvairių konfesijų bažnyčių, istorijos muziejų, užlipome į aukštutinę miesto dalį, kur stovi parlamento rūmai ir puikuojasi Hermano bokštas, prie kurio baigėsi Vilniuje prie Gedimino bokšto prasidėjęs 1989 rugpjūčio

bažnyčių, istorijos muziejų, užlipome į aukštutinę miesto dalį, kur stovi parlamento rūmai ir puikuojasi Hermano bokštas, prie kurio

23-iosios Baltijos kelias. Be abejo, apsilankėme ir poroje restoranų – juk ne vien išpūdžiais žmogus gyvas. Buvo labai smalsu, ar tikrai estai tokie lėti, kaip apie juos anekdotuose pasakojama. Pasirodo, neteisybė – maistą mums atnešė gana greitai (paragavę supratome kodėl – jis buvo pašildytas mikrobangų krosnelėje...). Netoli vienos bažnyčios suradome netgi vartelius, vadinamus „adatos ausimi“. Visi pro juos lengvai tilpome pralįsti, tad galime turėti vilčių ir dėl dangaus karalystės...

Iš Talino sugrįžome vėl gegužės 6-osios vakarą pavargę, bet patenkinti, kupini gražių prisiminimų. Pasirodo, klierikai nemeluoja – kurso išvykos ištis yra nuostabus dalykas...

*Kun. Žydrūnas Vabuolas
Vadovybės kurso narys*

Apie Ūlą ir kitus kerus

Kitą kartą, ankstyvą pirmadienio rytą, pastiprinti eiline kiaušiniene, išskubėjome link Arkikatedros, kad drauge su broliais nūn neopresbiterio, o anksčiau – šio kuklaus leidinio redaktoriaus Sauliaus būtime pamaitinti neeiline angelų duona, tikroju kelionės maistu, kaip kad skelbė užrašas pačioje garbingiausioje šventovės vietoje. O kelionės laukta ilgos. Juk ne taip paprasta miestiečiams prasibrauti į pačią Dzūkijos širdį ir pasiekti kraštovaizdžio perlą – Ūlos upę! Tad pakeliui guodėmės savo vaikų teberaudančiai Pirčiupio motinai, trumpinam kelią juokdamiesi vienas iš kito, kol atradome paslaptinę gają Ūlos akį. Sako, joje kadais nuskendęs jautis, kuris vėliau išplaukęs Ūlos ežere. Vis dėlto nežinia, ar jis tikrai išsprūdo iš globėjiškos akelės, nes kažkoks burbuliavimas, primenantis prislopintą maurojimą, tebesklinda ir šiandien. Bandėm jautiui tiest pagalbos pagali, bet jis, nesupratęs ar pabūgęs, liko tūnot akyje. Tad dar kartą buvo patvirtinta liaudies išmintis: ne taip lengva išritint rąstą nei iš savosios, nei juolab iš svetimos akies.

Ištrūkę iš užkeiktos vietos nudūmėme tiesiai į Žiūrų kaimą pas svetingąją Angeliją Griežienę, su kuria draugaujame jau antrus metus. Čia jau laukė dzūkiškos gėrybės, paruoštos baidarės ir katinas, mėginęs išimeilinti kartu plaukti. Patyrę, jog tai galys būti raganų atstovas ir pabūgę, jog kaip ano jaučio neįviliotų į kokį nors verpetą, murkiaus su savimi neėmėme.

Dar ilgai tektų pasakoti ilgos kelionės link Ūlos aukštupio nuotykius – kaip supykusios laumės vis traukė valkčiais mūsų akis, kaip rypavome drauge su Marcinkonių močiučių kapela, kaip po ratais griuvo Kašėtų kaimo tiltas, kol Rudnios varpai išmušė vidurdienį, šmėklos pradingo, o ekipažas suprato bestovįs prie jau paruoštų baidarių, pro šalį kliokiant srauniems vilnims. Ūlos vandenimis kur kas įdomiau plaukti nei lėtuju Merkiu. Anąmet susikibdavom rankomis ir leisdavomės plukdomi, užvertę galvas į virš vandenų palinkusias pušis. Na, o šiemet upė tik ir taikėsi užliūliuoti, kad paskui netikėtai pakeistų kryptį, įviliotų į šakų raizgalynę ar linksmi čiurlentų virš akmenynės, žaismingai kviesdama, o paskui kvatodamasi nuošdama, palikusi įstrigusius baidarininkus. O ir gamta nesnaudė: saulė maloniai glostė veidus, ievos tarytum baltos nuotakos kažką šnabždėjo, atsivėrė skardžiai ir atodangos, dūzgė

bitės – visa viliojo bent akimirksni užsimiršti, paleisti irklą ir nukeliauti paskui jautį kažkur gelmėsna. Pamačiusi, jog nekeitiname pasiduoti, upė sviedė paskutinius išbandymus – skersai savo vagos permetė keletą medžių kamienų, kurie neleido toliau plaukti. Teko lipti iš vandens ir persinešti baidares. Vis tik viena ekipa, prieš tai jau išbandžiusi srauniųjų vilnių šilumą (savo noru!), bandė nepasiduoti ir pralįsti po nuvirtusiu kamieniu. Kaip visada, pritrūko kelių centimetrų, o iš baidarės pasidaryti povandeninio laivo nesinorėjo... Originalai apsidraskė, bet vis vien nelipo iš vandens: užsiriogolino, o paskui ir transporto priemonę užkėlė ant kliūties ir virš Ūlos prasibrovė pro čaižančią šakų tankumą. Deja, lemties nebuvo įmanoma pakeisti: iki plaukimo finišo likus penkiolikai metrų, į priekį išsiveržusi baidarė bandė prasmukti pro paskutinįjį trukdį, bet buvo srovės pagauta ir lėtai, iškilmingai nugrimzdo į dugną. Antrąkart, tačiau jau nebe savo noru, ekipažas išvirto į vandenį. Tiesa, Ūla pasitenkino pagrobusi tik marškinėlius, o nelaimėliams leido tapti locmanais, kad likusiems broliams padėtų saugiau ir sausiai pasiekti krantą.

Kitą rytą, vos prasikrapštę akis, pakerėti palikome svetinguosius Žiūrus, nusprendę čia dar kada nors atvykti išsamiau patyrinti Dzūkijos vandenį ir kitoki kulinarinį paveldą.

Dar būtų galima paporinti apie tai, kaip Aukštadvaryje lenktyniavome kartingų trasoje arba ką išvydome Pažaislio vienuolyne, anot mus šiltai priėmusios kazimieriečių vyresniosios s. Lidijos – gražiausiame Lietuvos dvare, kur kamalduliai šuliniuose augino vėžius, sodus sodino būtinai burkuojančių purpelių formos, o požeminius koridorius įrengė taip, kad juose pasiklydo ir vėliau pastojusiam kelią Nemune nuskendo visa caro kariuomenė.

Visko neišpasakosi... Jei norėtumėte mūsų nuotykius savo kailiu patirti, vasarą nedelsdami leiskitės kelionėn. Pasiimkite ir bičiulį – dviese bus smagiau. Tiesa, Karmėlavos cepelinų turėtų užtekti ir po vieną.

IV kursas

Redaktorius: Mykolas Sotničenka
Bendradarbis: Arūnas Kalpakovas
Fotografas: Egidijus Tubelis

Mūsų adresas:

Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija
Kalvarijų g. 325
LT – 08420 Vilnius
tel. (8 – 5) 279 62 77
www.seminarija.lt